

Lucia. Iancule, știi că ieri mi-a murit fluturile, ce l-am prins de dimineață. Dacă nu mi vei prinde altul în loc, după cum mi-ai făgăduit, eu nu mă mai joc cu tine.

Iancu. Bine, Lucio, o să'ți prind numai de cât. Vino și tu cu mine de'mi ajută!

(Ei pleacă și, eșind în livede încep a alerga. După o jumătate de oră, Iancu se întoarce aducând pe soru-sa leșinată).

Iancu. Mamă! mamă!

(O femeie, muma copiilor; eșind repede din casă). Ce este Iancule? Ce strigi așa tare?

Iancu. Vezi mamă! un șarpe a mușcat pe Lucia! Uite cum s'a umflat mâna!

Mama, (îngrozită). Un șarpe! Ah, Lucio, de ce te am lăsat să te joci prin livezi! (zicând acestea ea alergă spăimântată la Lucia, și o ia în brațe).

(Un călător trece p'aci.)

Călătorul. Bună femeie! căutați un câine, ca să sugă veninul din umflătura fetei!

Mama. (înveselindu-se). Un câine să sugă veninul? Aceasta nu o va face un câine, dar mama o va face. (Ea apucă iute mâna Luciei, își apăsă buzele pe rană și sugă din toate puterile).

Iancu (alergând spre tatăl său, care se întorcea de la câmp), Tată! scumpul meu tată! pe Lucia a mușcat'o un șarpe: dar n'o să-i fie nimica, fiind că mama îi sugă veninul din rană.

Tatăl. (îngălbenindu-se, îi veni rău, în cătera aproape să leșine de spaimă.)

Iancu. Ce faci tată! Ce ai, pentru Dumnezeu? (dar de de o dată, văzând un șarpe mort pe bastonul tatălui său, încep să strige:) tată! ăsta este șarpele, care a mușcat pe Lucia!

Tata. Dacă este așa, atunci mulțamită lui Dumnezeu; nu e nici o primejdie. Acesta nu e șarpe veninos. Mușcătura lui nu omoară pe nimeni. (Apoi alergă numai de cât spre nevasta-sa și apucând'o de mână o ridică.) Cum m'ai speriat, scumpa mea! Dar să mulțumim lui Dumnezeu, că șarpele n'a fost veninos. Dumnezeu a voit, să mai rămânem împreună. Iubirea ta de mamă nu o voiu uita-o nici o dată, nici eu, nici copii noștri. Și acea mână, pe